

RAPSODIE

V

"Ακου πάλι άπαλά πώς τονίζουν παράπονα σ' όλο τόν κάμπο
 Σάν βιολιά ματωμένους καϋμούς σάν άσίγητες λύρες
 Ός τὰ χαϊδεύει τὴ νύχτα γλυκὸ καὶ βραθεῖά ἔρωτευμένο
 "Απραγο κι' εϋμορφο άγόρι στήν πρώτην όρμηήν θείας άγάπης
 Φτερωμένο τὸ άγέρι άπαλά τὰ νηογέννητα φύλλα
 "Ακου κι' οί άνθοί λυγμικά καὶ πικρά πὼς θρηνοῦν μοιρολόγια
 Δίγη λίγη ζωὴν τοὺς όρίζει αγαθώτατη μοῖρα
 Κι' ἄσωστο άπλό μαγικό λυρικό τοῦ γιαιοῦ ἕνα τραγοῦδι.

"Ωρα! Σϋπτησε όκνή ν' άρμονίσης στὸ θεῖο μεσονύχτι
 Καὶ μὴ σοῦ σφαλίζει τὰ μάτια ὦ! ψυχὴ τὸ γομάρι τῶν πόνων
 "Αμοιαστη ανάκουστη γλύκα θερμὴ ἔρωτική τὴ φωνὴ σου
 Στῶν αίματωμένων σου όνειρων χρυσόσηχο τὸ άκκόρντο
 Θεῖο βλαστάρι κι' ὁ "Απόλλωνας ὁ πρωτομάντις
 Τῆς Μνημοσύνης παιδιὰ χαρωπὰ κι' οί ἀδελφίδες οί Μοῦσες
 Στὸν Ἐλικῶνα στὸν "Ολυμπο ἑπάνω εὐλογοῦν, τὸ τραγοῦδι
 Μὲς στήν αὐγὴ τῆς χαρὰς κυματοῦσε ἡ λαλιὰ τοῦ Μπετόβεν
 Κι' εἶχε ἡ ματιὰ μου σεμνὴ λαμπυρίσει στὸ φῶς τῶν ἐλπίδων
 Τότε ὦ! τότε παιδι στοὺς άγροὺς μυστικά πὸν εἶχ' άρχίσει
 "Αγιο τὸ πρώτο γιὰ Σένα τραγοῦδι άκριβὴ πὸν δὲν εἶπα
 Κι' ἂν Σὲ καλοῦσε ἡ φωνὴ μου κοντὰ τῆς καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα
 Στὸ λυρικό περιγιάλι στοὺς ὄχτους στὰ ξέμακρα δάση
 Σ' ὅποια ἐξωκκλήσια καὶ σ' ὅποιες πηγές οί κισσοὶ περιπλέκουν
 Στ' ἄραχλα εἰρείπια τ' άρχαῖα τὰ μουντὰ στὸ χλωρὸ τὸ λαγκάδι
 Δήλιος ἰκέτης κοντὰ Σου ἕνα δεῖλι δὲν ἦλθα ν' άράξω
 Κάθε οκέψι παληὰν άκριβὴ νὰ ἔξαγνίσω στὸ κῦμα τῶν ἤχων
 "Ός μὲ τὰ χέρια Σου τὰ πλαστικά καὶ σοφὰ ὡσάν τὰ κρῖνα
 Τὲς ἱερὲς στὴ γαλήνη τῶν ὄλων θ' ανάκρουες Σονάτες.
 Μ' ἄλλη τῶρα δὲ μένει χαρὰ κι' ἄλλη ἐνθῦμησι περιγελάστρα
 Κόκκινο Ρόδο πὸν ἐφαιδρυνες μιὰ χειμωνιάτικη ἐσπέρα
 Μύνη μόνη ὁ σεμνός Σου χορὸς στὴ πολύβουη τὴ σάλα
 Πὸν ἕνα ψαλμὸν ἡ καρδιὰ μυστικὸν μελωδοῦσε κοντὰ Σου
 Μόνο ἐκεῖνο πὸν τόσο δεῖλὸ καὶ σιγὸ στὴ φωνὴ μου εἶπες χαῖρε
 "Ω! χαῖρετε άγνοὶ παιδικοὶ λογισμοὶ λευκοὶ άνέγκιχτοι κρῖνοι
 Κι' ἐσεῖς πάναγνοι πρώτοι παλμοὶ τῆς καρδιᾶς στὸ μεγάλο ταξειδί
 Χαῖρε ὦ! χαῖρε κι' Ἐσὸν τοῦ παλιοῦ μας σχολειοῦ τοῦ ναοῦ μιὰν Εἰκόνη
 Μιὰν όρασιὰ ποθεινὴ πὸν αγαπῶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό Σου.
 Κι' ἂν ἀλλογέννητοι κόσμοι Σὲ χαῖρονται άγνὲ κι' ἡ στέρφα ἡ ματιὰ Σου
 Δὲ μοῦ χαρίζει ἕνα φέγγος λαμπρὸ στὴ νυχτιά μου τὴ μάυρη
 Τῶν ἰδεῶν σ' όλο μέσα τὸ πλῆθος σοφὸς πὸν ἔχω ζήσει
 Καὶ τῶν όνειράτων ἀλάργοι στὰ Ἠλύσια χλωρὰ περιβόλια
 Κρῖνος πὸν άνθεις ἱερὸς μένεις πάλι ὁ στερνὸς πάλι ὁ πρώτος.

"Εδυσεν ἡ μυστικὴ σου ὦ! ψυχὴ προσμονὴ τῶν ἱερῶν ἕμεναίων
 Κι' εἶναι τὴ νύχτα ἡ φωνὴ σου θλιμένη φωνὴ μιᾶς Κασσάντρας.